

Дух пророцтва: Час зволікання і північний крик

Дві таблиці Авакума

Jeff Pippenger

2012-10-14

Слово уточнення

Нещодавно ми почали готувати транскрипцію «Двох таблиць Авакума» для перекладу різними мовами, представленими на нашому вебсайті. Завдання перетворення усної презентації на письмову є значно складнішим, ніж це може здаватися тому, хто не знайомий з усіма труднощами, які необхідно подолати, щоб перетворити усний виклад на письмовий, разом із неминучими труднощами подальшого перекладу матеріалу різними мовами на вебсайті. Ми щойно розпочали літературне редагування першої з дев'яноста п'яти презентацій, і я виявив ще одну перешкоду, яку нам також належить подолати. Вона стосується поступового розвитку цієї звістки від 1989 року до нашої теперішньої історії.

У викладах приблизно п'ятнадцятирічної давності були істини, що перебували на дитячому етапі їхнього розуміння. Перша з цих істин, яку я маю уточнити, — це прихід другого ангела в історії міллеритського руху. Тоді я розумів, що другий ангел прийшов тоді, коли протестантські церкви почали зачиняти свої двері перед викладом Міллером звістки першого ангела, у зв'язку із завершенням 1843 року. Вільям Міллер послуговувався обчисленням часу, яке, на його переконання, визначало, що роки 1843 року почалися 22 березня 1843 року і закінчилися 22 березня 1844 року. Він вважав, що три пророцтва, які зрештою були вміщені на двох священних картах, мали завершитися в 1843 році, і він вірив, що той рік закінчився 22 березня 1844 року. Він помилявся у двох пунктах.

Три пророцтва — про 1335 днів із дванадцятого розділу Даниїла, про 2520 років «семи часів» із двадцять шостого розділу Левита та про 2300 днів із восьмого розділу Даниїла — Міллер розумів як такі, що завершуються в березні 1844 року. Після того Господь провадив Самуїла Сноу до розуміння не лише того, що пророцтва закінчувалися не в 1843, а в 1844 році; але Сноу також почав застосовувати караїмське літочислення, а це не було тим способом обчислення часу, яким користувався Міллер. Міллер користувався рабиністичним, заснованим на рівноденні, літочисленням, яке визначало рік від весни до весни.

Коли ми представляли «Дві таблиці» Авакума, ми ще не розуміли цієї історичної реальності й використовували досвід Міллера, щоб позначити 22 березня 1844 року як прихід другого ангела і початок часу зволікання. Я розумів, і досі розумію, що прихід того ангела відповідав часові, коли протестанти відкинули вістку Міллера про першого ангела, і наступний уривок був для мене точкою відліку.

«У червні 1842 року містер Міллер провів у церкві на вулиці Каско в Портленді свій другий цикл лекцій. Я вважала великим привілеєм відвідувати ці лекції, бо була пригнічена й не почувалася готовою зустріти свого Спасителя. Цей другий цикл викликав у місті значно більше збудження, ніж перший. За небагатьма винятками, різні деномінації зачинили двері своїх церков перед містером Міллером. Багато проповідей із різних кафедр намагалися викрити нібито фанатичні помилки лектора; але натовпи стривожених слухачів відвідували його зібрання, і багато хто не міг увійти до дому. Громади були незвично тихими й уважними». *Life Sketches*, 27.

Я зрозуміла, що зачинення дверей для вістки Міллера позначило початок відкинення першого ангела, і, погоджуючись із розумінням Міллера щодо рабинського/рівноденного обчислення часу, я припускала, що 22 березня 1844 року позначало завершення 1843 року. Виклад Міллера в Портленді в червні 1842 року насправді є дороговказом, який визначає поступове відкинення, що зрештою завершилося 18 квітня 1844 року, але на час тих викладів ми ще не розпізнали застосування Самуелем Сноу караїмського обчислення часу.

У першій презентації, яку ми почали літературно редагувати, я почав усвідомлювати, що те, що було записано тоді, видається таким, що суперечить тому, чого ми нині навчаємо. І так, і ні. Це лише наголос на поступовому приході другого ангела, а також ілюстрація поступового зняття печаті з цієї вістки, як це було також в історії міллеритів. Це уточнювальне зауваження має дати відповідь тим, хто спіткнувся через наше визначення 19 квітня 1844 року як першого розчарування міллеритів і через те, чого навчали в минулому.

«Перша й друга вістки були дані в 1843 і 1844 роках, і нині ми перебуваємо під проголошенням третьої; але всі три вістки й досі мають бути проголошені. Тепер, як і будь-коли раніше, украй необхідно повторювати їх тим, хто шукає істину. Пером і голосом ми маємо звіщати це проголошення, показуючи їхній порядок і застосування пророцтв, що приводять нас до вістки третього ангела. Не може бути третьої без першої і другої. Ці вістки ми маємо нести світові в публікаціях і проповідях, показуючи в лінії пророчої історії те, що було, і те, що буде». *Selected Messages*, book 2, 104.

Дві таблиці Авакума 2 із 95

Розуміння міллеритського календаря та часу зволікання

У нашій останній презентації постало питання про те, яким чином 22 жовтня 1844 року може бути десятим днем сьомого місяця, якщо 22 березня 1844 року є першим днем першого місяця. Міллерити в березні 1844 року неправильно зрозуміли те, що вони вважали завершенням 1843 року. Після цього розчарування вони знову дослідили біблійне обчислення часу. Це пояснюється в книзі Герхарда Дамстега «*Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*», зокрема на сторінках 89 і 92. Коли вони вважали, що 1843 рік закінчився, вони переглянули два складники свого розуміння часу: перехід від 1843 до 1844 року, а також дні, які позначають початок і закінчення років, щоб вони могли обчислити десятий день сьомого місяця.

Я часто наголошую, що від 22 березня до 22 жовтня — сім місяців. Я не стверджую, що це Рух Сьомого Місяця, але цікаво, що міллерити вважали 22 березня важливою датою, і це є корисним орієнтиром для пам'яті: через сім місяців приходимо до 22 жовтня. Це факт.

Розчарування та час зволікання були не сповненням пророцтва про час, а радше наслідком непорозуміння з боку міллеритів. Їхнє непорозуміння спричинило сповнення часу зволікання і розчарування; не існувало жодного конкретного пророцтва, яке б стверджувало, що час зволікання має розпочатися в певний момент. Їхнє переконання, що 1843 рік завершився 22 березня 1844 року, породило розчарування.

Дамстегт говорить:

Хоча караїмське обчислення, яке вказувало на кінець юдейського року при новомісяччі 17 квітня 1844 року, користувалося прихильністю в головних міллеритських періодичних виданнях, більшість віруючих очікувала 21 березня 1844 року як часу повернення Христа. Поза міллеритським рухом 21 березня було добре відоме, і на цю дату існувало дуже загальне очікування цілковитого повалення всієї системи адвентизму.

Учора ми читали, що Міллер очікував на ту дату. Більшість міллеритів звертали свій погляд на ту дату, і навіть їхні противники знали про це й стежили за нею як за доказом того, що міллерити були неправдиві. Саме таким було загальноприйняте розуміння. Після того як вона минула, вони почали ретельніше досліджувати пророцтва щодо часу, що привело їх до 22 жовтня 1844 року. Це дає точку відліку для запитання, яке постало вчора.

Час зволікання і перше видіння Еллен Уайт

Сьогодні я хочу присвятити більше часу розглядові часу зволікання. Це важливо, оскільки ми маємо справу з першим видінням Еллен Уайт, у якому вона говорить, що яскраве світло на початку дороги до Неба було Опівнічним криком, і якщо заперечити те світло, то впадеш із дороги до Неба. Я намагаюся показати, що Опівнічний крик у її видінні охоплює всю історію вістки Другого Ангела.

Особисто я не маю жодних труднощів із тим, щоб сказати, що Опівнічний крик у тому видінні, який міститься на початку шляху й проливає світло вздовж усього шляху, являє собою історію міллеритів від 1840 до 1844 року. Динаміку цієї історії необхідно правильно розуміти. Саме здійснення Опівнічного крику тривало з 12 по 17 серпня, коли ця вістка була проголошена на табірному зібранні в Ексетері, а потім вони несли цю вістку близько двох місяців — вересень і жовтень, два місяці й п'ять днів. До 22 жовтня вони готувалися до повернення Господа. Цей двомісячний період є історією Опівнічного крику. Однак неможливо зрозуміти цей період, не розуміючи кроків, що привели до нього. Для мене Опівнічний крик, точніше кажучи, є історією часу зволікання, що триває до 22 жовтня 1844 року.

Визначення місця Трьохангельської вістки

Ось історія від 1840 до 1844 року. У Дусі Пророцтва є кілька уривків, де сестра Вайт говорить нам, що ми повинні знати, де розміщувати вісті. Коли ви починаєте розміщувати вісті, то усвідомлюєте, що всі вісті приходять у певний момент часу й відтоді наділяються силою.

Перший Ангел приходив у 1798 році, в час кінця, коли Книгу Даниїла розпечатано й примножується знання. Вістка Першого Ангела набуває сили 11 серпня 1840 року, коли для цілого світу підтверджується принцип «день за рік», зводячи Ангела з Об'явлення 10, що символізує наділення силою Вістки Першого Ангела.

Другий ангел приходив у червні 1842 року. Учора ми читали, що в червні 1842 року містер Міллер провів свій другий цикл лекцій у церкві на вулиці Каско. За небагатьма винятками, протестантські церкви зачинили свої двері. Отже, у червні 1842 року приходив вістка Другого ангела, бо коли протестантська церква зачиняє свої двері перед вісткою Першого ангела, вона стає частиною Вавилону. Вістка Другого ангела є закликом вийти з Вавилону. Вона є прогресуючою.

Сестра Вайт говорить нам, що, хоча протестанти почали зачиняти свої двері в червні 1842 року, закликом вийти з Вавилону — зміст звістки другого ангела — насправді не розпочався аж до літа 1844 року.

Звістка Другого Ангела з'являється в червні 1842 року й наділяється силою звістки Опівнічного крику 12–17 серпня 1844 року на табірному зібранні в Ексетері.

Третій Ангел приходив 22 жовтня 1844 року, бо того дня відкривається шлях до Найсвятішого Місця, де люди можуть зрозуміти, що Христос тепер є Первосвященником у Найсвятішому Місці. Там пізнається ковчег завіту, а в ковчезі — Десять Заповідей. Коли сестру Уайт було взято до Найсвятішого Місця і вона подивилася на Десять Заповідей, то побачила, що заповідь про суботу сяяла понад іншими, позначаючи значення суботи у Вістці Третього Ангела. Це буде випробування щодо суботи чи неділі. 22 жовтня 1844 року приходив зміст Вістки Третього Ангела.

Однією характерною рисою всіх трьох вістей є те, що коли в 1798 році прийшла Вість Першого Ангела, ніхто її не зрозумів. Господь підняв Вільяма Міллера бути вісником Першого Ангела, але лише в 1818 році — через двадцять років — Міллер почав розуміти цю вістку. Вість приходив, але минає певний час, перш ніж народ Божий розпізнає її, і тоді вона наділяється силою.

Вістка другого ангела приходив у червні 1842 року, але жоден із міллеритів у 1842 році не почав називати протестантські церкви Вавилоном. Вони ще не розпізнали цього. Лише влітку 1844 року вони почали це розпізнавати й закликати людей виходити з церков. Звістка приходив, потім її розуміють, а тоді вона наділяється силою.

22 жовтня 1844 року, коли Гірам Едсон мав видіння про те, як Христос переходить зі Святого до Святого Святих, вони отримали певне світло щодо зміни служіння Христа. Але 23 жовтня 1844 року Гірам Едсон не був готовий написати статтю чи виголосити проповідь

про те, що неділя є знаменом звіра. Вони не розуміли вістки Третього Ангола аж до після того періоду часу.

Вістка Третього Ангела набирає сили, як відомо адвентистам сьомого дня, тоді, коли до неї приєднується Четвертий Ангел із Об'явлення 18. Для тих, хто дивиться це через LiveStreaming або пізніше на DVD, може виникнути бажання сперечатися щодо часу приєднання Четвертого Ангела до Третього — 11 вересня 2001 року. На цьому етапі ми не наводимо жодних аргументів із цього приводу, але й не заперечуємо цього: Четвертий Ангел приєднується до Третього Ангела з падінням Веж-Близнюків, і саме тут Вістка Третього Ангела набирає сили.

Усі три Ангельські вісті мають такі характеристики: вони приходять, стають зрозумілими, а потім сповнюються силою.

Два зачинення дверей і очищення храму

У червні 1842 року двері почали зачинятися, що було позначено тим, що протестантські церкви зачинили свої двері перед звісткою Першого Ангела. На початку цієї історії ми бачимо, як двері зачиняються, і наприкінці цієї історії — історії Другого Ангела — двері знову зачиняються: двері до Найсвятішого, двері в притчі про десятьох дів.

Ці два зачинення дверей важливо відзначити, особливо якщо ви маєте розглядати два очищення храму. Христос, перебуваючи на землі, двічі очищав храм, і сестра Вайт каже нам, що наприкінці світу буде два очищення храму, як це було і за часу міллеритів. Очищення храму за часу міллеритів можна позначити при зачиненні дверей у червні 1842 року — перших дверей храму, протестантизму, — і при другому очищенні храму, коли очищення храму міллеритів завершується.

Ми розглянемо час зволікання. У цій історії Другого Ангола час зволікання настає 22 березня 1844 року і обрамлений двома очищеннями храму. Це — вістка Другого Ангола.

Це також історія Гедеона. В історії Гедеона було два очищення, що є одним із символів двох очищень храму та вістки другого ангела.

Час зволікання і північний крик у пророцтві

Розпочнімо наше дослідження цитатою з «Spiritual Gifts», том 1, сторінки 195–196. Ми розглядаємо час зволікання, щоб зрозуміти його зв'язок із Опівнічним криком, бо не хочемо відкинути світло Опівнічного крику; якщо ж відкинемо його, то зійдемо зі стежки до нечестивого світу внизу.

Було послано ангелів, щоб допомогти могутньому ангелові з неба, і я почула голоси, що, здавалося, лунали всюди: «Вийдіть із неї, народе Мій, щоб не стати вам співучасниками її гріхів і щоб не зазнати вам її кар; бо гріхи її дійшли аж до неба, і Бог згадав її беззаконня. Ця звістка здавалася додатком до третьої звістки», — тепер вона щойно процитувала Об'явлення 18:4: «Вийдіть із неї, народе Мій, . . . » І вона каже: «Ця звістка здавалася

додатком до третьої [ангельської] звістки й приєдналася до неї, як опівнічний крик приєднався до звістки другого ангела в 1844 році».

Звістка Другого Ангола з'являється в червні 1842 року, а Опівнічний Крик приєднується до неї в серпні 1844 року. Це злиття Духа на цю звістку — заклик вийти з Вавилону — є тією історією, яку сестра Вайт використовує, щоб описати події 11 вересня 2001 року, коли до Звістки Третього Ангола приєднується Четвертий Ангол. Четвертий Ангол — це той час, коли сходять Могутній Ангол з Об'явлення 18.

«Ця вістка, здавалося, була додатком до третьої вістки й з'єдналася з нею, як опівнічний крик з'єднався з вісткою другого ангела в 1844 році. Слава Божа спочивала на терплячих святих, що чекали», — на кому спочивала слава Божа? На терплячих — яких? Тих, що чекали. На терплячих святих, що чекали. Гаразд? На святих, що чекали; бо ми тепер перебуваємо в тій історії, де пророцтво говорить: «Блаженний, хто жде і досягне тисячі трьохсот тридцяти п'яти днів. Хоч би й забарилося видіння, чекай його». Люди, які приймуть злиття Святого Духа, — це святі, що чекають.»

«Слава Божа спочивала на терплячих святих, що очікували, і вони безстрашно звіщали останнє урочисте застереження, проголошуючи падіння Вавилону та закликаючи Божий народ вийти з нього, щоб уникнути його страшної кари». — Звичайно, це стосується нашого часу; проте святі, що очікують у наш час, були прообразно представлені святими, що очікували, в історії міллеритського руху, яку ми розглядаємо.

«Світло, яке було вилите на тих, що чекали, проникло всюди, і всі, хто мав у церквах хоч якийсь світло і не чув та не відкинув трьох вісток, відгукнулися на заклик і вийшли з упалих церков». — Це є: «Вийдіть із неї, народе Мій!» Тут ідеться про тих, хто виходить із церков Вавилону в наші дні, щойно в Сполучених Штатах набуде чинности недільний закон. Це упалі церкви, церкви Вавилону.

«Багато хто відтоді, як були дані ці вістки, досяг віку відповідальності, і світло засяло на них, і їм було дано привілей вибрати життя або смерть». — Тепер вона говорить, що сьогодні в протестантських церквах є люди, які досягли віку відповідальності після 22 жовтня 1844 року; і це так. Люди, які сьогодні перебувають у протестантських церквах, не жили тоді, коли в міллеритській історії надійшла вістка Третього Ангела. На них не покладається відповідальність за відкинення, яке протестантські церкви вчинили у свій період часу, і це є ключовим моментом, на який слід звернути увагу, якщо ви коли-небудь досліджуватимете, як історія Христа ілюструє кінець світу; оскільки, технічно, у пророчому сенсі Єрусалим міг би, мав би бути зруйнований у 34 році по Р. Х.

Із 2300 років, означених у Даниїла 8 і Даниїла 9, для юдеїв було відсічено 490 років випробувального часу. Ці 490 років закінчилися 34 року по Р. Х. побиттям Степана камінням. У той момент Єрусалим, у пророчому значенні, мав бути зруйнований, але фактично він не був зруйнований аж до 70 року. У «Великій боротьбі» сестра Вайт говорить про цю історію те саме. Вона каже, що були діти та інші, які до 34 року не чули звістки Христа й учнів, і Бог у Своєму милосерді дав їм час, щоб вони були поставлені перед цією

звісткою до зруйнування Єрусалима. Вона зазначає, як і Христос, що зруйнування Єрусалима є прообразом кінця світу.

Та історія є прообразом тієї самої історії, про яку вона говорить. Коли закон про неділю прийде до Сполучених Штатів, і вістка нарешті звернеться до занепалих церков, Божі діти, які нині перебувають у Вавилоні, не нестимуть відповідальності за відкинення, вчинене їхніми церквами або предками в XIX столітті.

Багато хто відтоді, як були дані ці вістки, досягнув років відповідальності, і світло засяяло на них, і їм було даровано привілей обрати життя або смерть. Дехто обрав життя і став на бік тих, хто чекає свого Господа та зберігає всі Його заповіді. Третя вістка мала звершити свою працю; усі мали бути випробувані через неї, а дорогоцінні мали бути покликані вийти з релігійних спільнот. Переконлива сила спонукує щирих, тоді як вияв сили Божої тримає родичів і друзів у страху та стриманості, і вони не насмілюються, ані не мають сили, перешкоджати тим, хто відчуває на собі дію Духа Божого. Останній заклик доходить навіть до бідних рабів, і побожні серед них смиренними висловами виливають свої пісні надмірної радості при вигляді перспективи свого щасливого визволення, а їхні пани не можуть їх стримати; бо страх і подив змушують їх мовчати. Звершуються могутні чудеса, хворі зціляються, і ознаки та чуда супроводжують віруючих. Бог є в цій праці, і кожний святий, не боячись наслідків, іде за переконанням власного сумління та єднається з тими, хто зберігає всі Божі заповіді; і вони з силою звіщають третю вістку. Я бачила, що третя вістка завершиться силою і міццю, які далеко перевищуватимуть опівнічний крик.

У цих двох абзацах вона вдруге порівнює нашу історію під час Недільного Закону наприкінці світу з історією Опівнічного Крику. Уперше вона каже, що Могутній Ангел з Об'явлення 18 приєднується до Третього Ангела так, як Опівнічний Крик приєднався до Другого Ангела. Хоча вона звертається до історії кризи Недільного Закону, вона виразно використовує історію Другого Ангела як точку відліку. Це паралельні історії.

«Слуги Божі, наділені силою згори, з обличчями, осяяними й світлими від святого посвячення, вийшли, звершуючи своє діло і звіщаючи вістку з неба. Душі, розпорошені по всіх релігійних громадах, відгукнулися на цей заклик, і дорогоцінних поспішно виводили з приречених церков, як Лота поспішно вивели із Содому перед його знищенням.»

Коли йдеться про заклик вийти з Вавилону — чи то наприкінці світу, чи в звістці Другого Ангела, — Лот є символом цієї історії та знищення Содому.

Якщо ви правильно розумієте Даниїла 11, то в 41-му вірші цар півночі входить у славу землю, і багато хто буде повалений, але «ці врятуються від руки його: Едом, Моав та головні з синів Аммонових». Моав і Аммон — це діти двох дочок Лота. Родина Лота уособлює тих, хто врятується від руки папства під час кризи Недільного закону.

Сестра Вайт користується цією символікою. Занепалі церкви представлені Лотом, а дорогоцінних поспішно виводили з приречених церков, як Лота поспішно вивели із Содому

перед його знищенням. Народ Божий був упоряджений і зміцнений превосходною славою, що зійшла на них у щедрому достатку, готуючи їх витерпіти годину спокуси. Усюди було чути безліч голосів, які говорили: «Тут терпіння святих; тут ті, що бережуть заповіді Божі та віру Ісусову».

Говорячи про заклик вийти з Вавилону наприкінці світу, вона використовує історію звістки другого ангела за часів міллеритського руху, щоб описати цей заклик. Звістка другого ангела є закликом вийти з Вавилону, і ця історія є прообразом історії кризи недільного закону.

Одним із біблійних посилань, які Еллен Вайт використовує для опису цієї історії, є оповідь про Содом і Гоморру. Ми прочитаємо Буття 19:1–11, що є частиною історії про Лота.

І прийшли двоє ангелів до Содому ввечері; а Лот сидів у брамі Содому. І Лот, побачивши їх, устав назустріч їм і вклонився обличчям до землі, і сказав: Ось тепер, панове мої, зайдіть, благаю вас, до дому раба вашого, і перебувайте ніч, і помийте ноги ваші, а вранці встанете рано та підете своєю дорогою. Та вони сказали: Ні, ми перебудемо ніч на вулиці. Але він дуже наполягав на них; і вони зайшли до нього, і увійшли до його дому; і він учинив їм гостину, і спік опрісноки, і вони їли. Але перш ніж вони лягли спати, люди міста, содомляни, оточили дім, — і молоді, і старі, увесь народ з усіх кінців міста. І кликали до Лота, і сказали йому: Де ті мужі, що прийшли до тебе цієї ночі? Виведи їх до нас, щоб ми пізнали їх. І вийшов Лот до них у двері, а двері зачинив за собою, і сказав: Благаю вас, браття, не чиніть такого беззаконня. Ось тепер, я маю двох дочок, які не знали мужа; дозвольте, благаю, вивести їх до вас, і робіть із ними, що добре в очах ваших; тільки цим мужам не робіть нічого, бо через це вони й увійшли під тінь моєї покрівлі. А вони сказали: Відійди! І сказали знову: Оцей прийшов як приходько, а хоче бути суддею; тепер ми гірше вчинимо з тобою, ніж із ними. І вони сильно напірали на чоловіка, на Лота, і наблизилися, щоб виламати двері. Але ті мужі простягли руки свої, і втягли Лота до себе в дім, і зачинили двері. А людей, що були при вході до дому, уразили сліпотою, від малого до великого, так що вони змучилися, шукаючи дверей.

Поступове випробування та час зволикання

Сестра Вайт говорить про поступовий процес випробування за часу Христа і за часу міллеритів, ілюструючи для нас поступовий процес випробування. У «Ранніх творах», сторінка 259, вона каже:

«Ті, хто не прийняв би звістки Івана Хрестителя, не могли б отримати користі від вчення Ісуса, так само як не могли б отримати користі від служіння Христа у Небесній Святині». Потім вона каже: «Ті, хто не прийняв Звістки Першого Ангела, не могли б отримати користі від Звістки Другого Ангела, так само як не могли б отримати користі від Опівнічного Крику».

У тому уривку в *Early Writings*, 259, коли двері зачиняються за часу Христа, юдеї перебувають у цілковитій темряві, сліпоті.

Міллеритська історія Другого Ангела — це історія Лота. Два ангели приходять до міста (червень 1842 року), приходять вістка Другого Ангела, і Лот затримує їх на ніч (час зволікання). Відбувається суд, а потім зачиняються двері (22 жовтня 1844 року).

Ми розглянемо ще одну біблійну історію, де час зволікання узгоджується з історією міллеритського руху, перш ніж звести це до купи.

Мойсей, Святиня та час зволікання

Наступна історія — це одержання Мойсеєм настанов щодо спорудження святині та Закону.

«Сьомого дня, що був суботою, Мойсея було покликано вгору до хмари. Густа хмара відкрилася на очах усього Ізраїля, і слава Господня спалахнула, немов вогонь пожираючий. «І ввійшов Мойсей у середину хмари, і піднявся на гору; і був Мойсей на горі сорок днів і сорок ночей». Патріархи і пророки, 313, 314.

Сорокаденне перебування на горі не включало шість днів приготування.

Упродовж цієї історії Мойсей провів 46 днів, отримуючи настанови щодо будівництва храму, що відповідає 46 рокам від 1798 до 1844 року, коли Господь підняв мірошницький храм, і 46 рокам Іродової відбудови храму, зазначеним у Івана 2:20, а також 46 хромосомам людського храму. Упродовж шести днів Ісус Навин був із Мойсеєм, і разом вони їли манну та пили з потоку, що спускався з гори. Ісус Навин не ввійшов у хмару з Мойсеєм, але залишався назовні, щодня їв і пив, очікуючи повернення Мойсея, тоді як Мойсей постив сорок днів.

Під час свого перебування на горі Мойсей одержав вказівки щодо спорудження святині, у якій Божественна присутність мала особливо являтися. «І нехай збудують Мені святиню, і Я перебуватиму серед них» (Вихід 25:8), — таким було повеління Бога.

Саме тут ми знаходимо число 46, пов'язане з будівництвом святині.

Ми прочитаємо з книги Вихід і звернемо увагу на час зволікання в цій історії, оскільки він прообразно вказує на час зволікання за днів Христа, у час Міллеритського руху та наприкінці світу. Час зволікання створює середовище, яке дає змогу проголосити Опівнічний Клик і сформуванню двох класів поклонників. Без часу зволікання динаміка цієї історії не була б наявна для того, що Господь бажає звершити під час Опівнічного Клику. Ми повинні побачити, що означає час зволікання.

І сказав Він Мойсеєві: Зійди до Господа ти, і Аарон, Надав, і Авігу, і сімдесят із старших Ізраїлевих, і вклоняйтеся здалека. . . . І взяв Мойсей половину крові, і влив її в чаші; а половиною крові покropив жертвник. І взяв він книгу заповіту, і прочитав у голос народові; а вони сказали: Усе, що сказав Господь, виконаємо й будемо слухняні. І взяв Мойсей кров, і покropив народ, та й сказав: Ось кров заповіту, що Господь уклав із вами щодо всіх цих слів. Вихід 24:1, 6-8.

Цей 46-денний період, цей Час очікування, є часом, коли Господь вступає в завіт із народом.

Чи уклав Господь завіт із міллеритами в цій історії? Так.

Чи вступив Він у завіт із християнською Церквою на П'ятидесятницю за часу Христа? Так.

Отже, цей час зволікання є однією з ознак того, що Господь вступає в завіт із народом.

І сказав Господь Мойсеєві: Зійди до Мене на гору й перебувай там; і дам тобі кам'яні таблиці, і закон, і заповіді, що Я написав, щоб ти навчив їх. І встав Мойсей, і Ісус, слуга його; і зійшов Мойсей на гору Божу. А старшим він сказав: Зачекайте нас тут, аж поки ми не повернемося до вас; і ось, Аарон та Ор з вами: якщо хто матиме якусь справу, нехай звернеться до них. І зійшов Мойсей на гору, і хмара вкрила гору. І слава Господня спочила на горі Синай, і хмара вкривала її шість днів; а сьомого дня Він покликав Мойсея з-посеред хмари. А вид слави Господньої був в очах Ізраїлевих синів немов вогонь, що пожирає, на вершині гори. І ввійшов Мойсей у середину хмари, і зійшов на гору; і був Мойсей на горі сорок днів і сорок ночей. Вихід 24:12–18.

В історії Мойсея ми бачимо час зволікання. Упродовж цього часу дві скрижалі символізують завіт, а Господь вступає в завіт і дає Мойсеєві настанови щодо збудування храму.

Від 1798 до 1844 року, протягом тих 46 років, Господь зводив міллеритський храм, щоб увійти в завіт із сучасним Ізраїлем.

Період, про який ми щойно читали щодо Мойсея і часу зволікання сімдесяти старійшин, у біблійній історії називається П'ятидесятницею — п'ятдесят днів після Пасхи. Господь звелів Ізраїлеві повик відзначати П'ятидесятницю. У Новому Завіті П'ятидесятниця є осердям уваги ранньої християнської церкви, як спомин саме цієї історії. Ми знаходимо ті самі складові у П'ятидесятниці за часів Христа, в історії міллеритів, і ці складові повторяться наприкінці світу.

П'ятидесятниця та час очікування в Новому Завіті

Погляньмо на П'ятидесятницю у світлі Луки 24:44–52, у контексті розповіді про дорогу до Еммауса.

Раніше в Євангелії від Луки двоє учнів, що йшли з Ісусом, просять Його зостатися з ними. Біблія вживає слово «зостатися». Там позначено один час зостання, але ми хочемо відзначити в цій самій історії інший час зостання.

І сказав Він [Ісус] їм: Це ті слова, які Я говорив вам, коли ще був із вами, що належить здійснитися всьому написаному про Мене в Законі Мойсея, і в пророків, і в псалмах. Тоді Він відкрив їм розум, щоб вони розуміли Писання. І сказав їм: Так написано, і так належало Христові постраждати, і третього дня воскреснути з мертвих; і щоб у Його Ім'я проповідувалися покаяння і прощення гріхів між усіма народами, починаючи від Єрусалима. А ви свідки цього. І ось, Я посилаю на вас обітницю Мого Отця; ви ж залишайтеся в місті Єрусалимі, аж доки не зодягнетесь силою з висоти.

Час зволікання позначений наказом перебувати в Єрусалимі заради сили. Саме тут для міллеритів відбувається наділення звістки силою.

Зволікати означає чекати. «Блаженний той, хто чекає». На що? На наділення силою.

Ви не можете правильно зрозуміти наділення силою Опівнічного крику, якщо не розумієте часу зволікання, коли їм було наказано чекати цієї сили. Це є частиною цієї історії. Щоб світло, встановлене позаду вас, і далі сяяло, ви повинні розуміти всю історію.

Можливо, ви ще не бачите, до чого це веде, але завтра це стане ясно.

Три пророцтва і час зволікання

Три пророцтва привели міллеритів до хибного уявлення, що спричинило час зволікання й перше розчарування. Це ті самі три пророцтва, щодо яких Вільям Міллер сказав, що йому дано початок: 1335, 2520 і 2300 днів.

Якщо ви розумієте, що час зволікання є специфічною складовою Опівнічного Крику, ви повинні запитати, що спричинило час зволікання. Це були ці три пророцтва про час: 1335, 2520 і 2300.

Якщо ви відкидаєте пророцтво про 2520 і 1335, то ви заперечуєте Опівнічний крик і сходите зі стежки до нечестивого світу вниз.

Саме до цього ми прямуємо в усьому цьому.

Вони зволікають, бо мають чекати сили з висоти, і в історії міллеритського руху тією силою був Опівнічний крик.

А ви зоставайтеся в місті Єрусалимі, аж доки не зодягнетесь силою з висоти. І вивів Він їх аж до Віфанії, і, знявши Свої руки, поблагословив їх. І сталося, коли Він благословляв їх, то відступив від них і вознісся на небо. А вони вклонилися Йому й повернулися до Єрусалима з великою радістю. Луки 24:44–52.

Віфанія — передмістя Єрусалима, приблизно за півтори милі від міста. За днів Ісуса це була значна відстань, оскільки люди всюди ходили пішки.

Віфанія означає «дім убогих».

Найулюбленишим місцем Ісуса була Віфанія, де жили Лазар, Марія та Марта.

Варто зауважити, що історія Тріумфального в'їзду є тією історією, яку сестра Вайт використовує, щоб описати Північний крик.

Перш ніж Ісус увійшов до Єрусалима для Тріумфального входу, Він перебував у Віфанії, Домі бідних. Є час перебування, що передує Тріумфальному входу, так само як є час перебування, що передує Опівнічному крику. Це паралельні історії, але ми все ще розглядаємо Луки 24:44–52 і очікування та перебування в Єрусалимі.

У «Ранніх творах», сторінка 247, говорячи про історію міллеритського руху, сестра Вайт каже:

Розчаровані побачили зі Святого Письма, що вони перебували в часі зволікання і що їм належало терпляче чекати сповнення видіння. Ті самі докази, які спонукали їх чекати свого Господа в 1843 році, привели їх до очікування Його в 1844 році.

Під час Опівнічного Кличу міллеритам було відкрито розуміння Писань.

«Розчаровані» після першого розчарування побачили зі Святого Письма, що вони перебували в часі зволікання, і ті самі докази, які привели їх до передбачення 1843 року як року повернення Господа, тепер указували на 1844 рік.

Що вчинив для них Господь? Він відкрив їм розуміння. Це паралельна історія до історії учнів.

Час зволікання Якова та Завіт

У розповіді про Якова є час зволікання. Цей час зволікання висвітлює багато пророчих істин, хоча ми торкнемося лише деяких із них.

Буття 28, починаючи з 10-го вірша, показує, що історія Якова є прообразом кінця світу. Сини Якова представляють 144 000 наприкінці світу.

Яків мав синів від чотирьох жінок — двох дружин, Рахілі та Лії, і двох наложниць. За своїх дружин він мусив відпрацювати: 2520 днів за Лію і 2520 днів за Рахіль. В історії Якова ми бачимо обидва 2520, що представляють Північне та Південне царства.

Яків є символом історії міллеритів і 144 000. Його історія має дати нам світло при кінці світу.

І вийшов Яків із Беер-Шеви та пішов до Харану. І натрапив на одне місце, і перебував там усю ніч, бо сонце вже зайшло; і взяв каміння того місця, і поклав собі в голови, і ліг спати на тому місці. І снівся йому сон, і ось драбина поставлена на землі, а верх її сягав неба; і ось Ангели Божі сходили й піднімалися нею. І ось Господь стояв над нею та сказав: Я — Господь, Бог Авраама, батька твого, і Бог Ісака; землю, на якій ти лежиш, тобі дам Я та насінню твоєму. І буде насіння твоє, як порох землі, і ти поширишся на захід, і на схід, і на північ, і на південь; і в тобі та в насінні твоєму благословляться всі племена землі. І ось Я з тобою, і буду берегти тебе всюди, куди ти підеш, і поверну тебе до цієї землі; бо Я не покину тебе, аж доки не вчиню того, що Я сказав тобі. Буття 28:10–15.

Господь вступає в завіт із Яковом. Коли Господь вступає в завіт із Мойсеєм та Ізраїлем, є час зволікання; коли Він вступає в завіт із Яковом, є час зволікання; коли Він вступає в завіт із сучасним Ізраїлем у міллеритській історії, є час зволікання; і коли Він вступає в завіт із християнською церквою в П'ятидесятницю, є час зволікання.

У цій історії, у час зволікання, Господь відкриває розуміння Свого народу до Свого Слова, що символізується драбиною з ангелами, які сходять і спускаються, — символом спілкування між Богом і людиною.

І прокинувся Яків від свого сну й сказав: Справді Господь на цьому місці, а я не знав! І злякався він та й сказав: Яке страшне це місце! Це не що інше, як дім Божий, і це брама небесна. Буття 28:16–17.

Під час Опівнічного крику міллеритські діви пробуджуються і стають Домом Божим. Він входить із ними в завіт, роблячи їх сучасним Ізраїлем.

І встав Яків рано-вранці, і взяв камінь, що його поклав собі під голову, і поставив його за стовп, і вилив оливу на його верхівку. І назвав ім'я тому місцю: Бет-Ел; а ім'я того міста спочатку було Луз. Буття 28:18–19.

«Луз» змінюється. Міллерити не були Божим народом у 1798 році. Історія міллеритів — це історія того, як Він вступає з ними в завіт і робить їх Своїм народом, змінюючи їх із «Лузу» на «Вефіль».

І Яків дав обітницю, кажучи: Якщо Бог буде зо мною, і збереже мене в цій дорозі, якою я йду, і дасть мені хліб на поживу та одежу, щоб зодягнутися, так що я повернуся в мирі до дому батька мого, — тоді Господь буде мені Богом; і цей камінь, що я поставив за стовпа, буде домом Божим; і з усього, що Ти даси мені, я неодмінно дам Тобі десятину. Буття 28:20–22.

Обітниця Якова є вступом у завіт. Він просить Бога зберегти його на дорозі — Стародавніх Стежках — і дати йому хліб на поживу. Міллерити мають їсти свій власний хліб і не повертатися до протестантського безумства.

Якщо ми й надалі споживатимемо хліб, який дає нам Бог, Він буде підтримувати Свій завіт із нами. Хліб і одежа в обітниці Якова символізують істини на Kartі 1843 року, які Еллен Уайт називає Скелею віків — давніми стежками та хлібом.

«Драбина, яку Яків бачив у нічному видінні, основа якої спочивала на землі, а найвищий її щабель сягав найвищих небес; Сам Бог над драбину, і Його слава сяяла на кожному щаблі; ангели, що підіймалися й сходили цією драбину саяливої ясности, є символом постійного зв'язку, який підтримується між цим світом і небесними оселями. Бог звершує Свою волю через служіння небесних ангелів у безперервному спілкуванні з людством. Ця драбина відкриває прямий і важливий шлях сполучення з мешканцями цієї землі. Драбина представляла Якову Викупителя світу, Який поєднує землю й небо. Кожен, хто бачив докази й світло істини та приймає істину, сповідуючи свою віру в Ісуса Христа, є місіонером у найвищому значенні цього слова. Він є приймачем небесних скарбів, і його обов'язок — передавати їх, поширювати те, що він одержав». *Fundamentals of Christian Education*, 270.

Коли Він у час чекання відкриває їм розуміння, то робить це, посилаючи ангелів вгору й вниз по драбині.

Якщо ви прийняли істину, ви маєте відповідальність ділитися нею. Якщо ви виконуете свою відповідальність, ви стаєте драбиною — каналом спілкування. Ми покликані бути цим каналом.

«Драбина символізувала Христа; Він є каналом спілкування між небом і землею, і ангели безперестанку сходять і сходять у постійному взаємозв'язку з полеглим людським родом. Слова Христа до Нафанаїла узгоджувалися з образом драбини, коли Він сказав: “Істинно, істинно кажу вам: відтепер побачите небо відкрите, і Ангелів Божих, що сходять і сходять на Сина Людського”. Тут Викупитель ототожнює Себе з таємничою драбиною, яка уможливило спілкування між небом і землею». Review and Herald, November 11, 1890.

Яків має час зволікання; він зволікає й бачить уві сні драбину, що означає, як Господь відкриває розуміння Свого Слова Своему народові під час зволікання. У цій історії Господь входить у завіт зі Своім народом, виводячи їх із Лузу та роблячи їх Бет-Елом — Домом Божим.

Канал спілкування, представлений ангелами, що сходили й спускалися по драбині, Якою є Христос, також представлений у Захарії. Сестра Вайт коментує це в Review and Herald, 20 липня 1897 року, хоча вона й використовує інший символ.

Помазаники, що стоять при Господі всієї землі, мають становище, колись дане сатані як осіняючому херувимові. Біля святих істот, що оточують Його престол.

Що таке «святі істоти»? Анголи. «Через святих істот, які оточують Його престол, Господь підтримує постійний зв'язок із мешканцями землі». Ось та драбина. Лише тут сестра Вайт не збирається використовувати драбину як символ.

«Золота олива» означає благодать, якою Бог підтримує світильники віруючих, щоб вони не блимали й не згасали. Якби не те, що ця свята олива зливається з неба в звістках Духа Божого, сили зла мали б цілковиту владу над людьми.

Бог зневажається, коли ми не приймаємо звісток, які Він нам посилає. Тим самим ми відкидаємо золоту оливу, яку Він бажав би вилити в наші душі, щоб вона була передана тим, хто перебуває в темряві. Коли лунає заклик: «Ось, жених іде; виходьте назустріч йому», ті, хто не прийняв святої оливи, хто не плекав у своїх серцях благодаті Христа, виявлять, подібно до нерозумних дів, що вони не готові зустріти свого Господа. У собі самих вони не мають сили здобути оливу, і їхнє життя зазнає краху. Але якщо просити про Святий Дух Божий, якщо благати, як благав Мойсей: «Покажи мені славу Твою», — тоді любов Божа вилється в наші серця. Через золоті труби золота олива буде передана нам. «Не силою й не міццю, але Духом Моїм, говорить Господь Саваот». Приймаючи ясне проміння Сонця Праведності, Божі діти сяють як світла у світі». Review and Herald, July 20, 1897.

У розповіді про Якова ми маємо історію міллеритського руху. Там є час зволікання, і він бачить драбину, що символізує зв'язок між Небом і землею.

Захарія говорить нам про дві золоті труби. Драбина має дві основні тятиви, але Захарія називає їх двома золотими трубами.

Ми маємо приймати вістки, що сходять з небесної драбини, і передавати їх іншим. Якщо ми чинитимемо так, то станемо частиною драбини, частиною процесу спілкування.

Сестра Вайт пов'язує це з притчею про десятьох дів.

В історії міллеритів вони сповняли притчу про десятьох дів. Час зволікання Якова є часом зволікання з Матвія 25 та Авакума 2: «Хоч би й забарилося видіння, чекай на нього.»

Історія Якова і Захарії — це ті самі часи зволікання.

Час зволікання, між іншим, означає, що Господь ось-ось примножить розуміння Слова Божого у Своїх послідовників. Якщо ви не приймете цієї святої Оливи, ви є нерозумною дівою.

Коли ви дійдете до цієї історії, коли двері зачиняться, а ви виявитесь нерозумною дівою, сестра Уайт каже: «Найсумніші слова, які коли-небудь було почуто: “Я не знав вас”».

Неможливо відокремити час зволікання від Опівнічного крику. Час зволікання спричиняє злиття Святого Духа, що відкриває Божому народові розуміння Слова під час Опівнічного крику і дає ту оливу, яка відрізняє мудрих дів від немудрих.

Час зволікання і увінчувальне чудо Христа

Є час зволікання, коли Христос звершив Свій вінцевий акт — воскресив Лазаря.

Ісус одержав звістку: «Лазар хворий. Прийди, подбай про нього». Але Ісус не пішов негайно.

Сестра Вайт каже, що учні спіткнулися об це. Вони дивувалися, чому Він не збирається допомогти Своему другові або виявити Свою силу як Месія. Але Він затримався.

«Зволікаючи прийти до Лазаря, Христос мав намір милості щодо тих, хто не прийняв Його. Він забарився, щоб, воскресивши Лазаря з мертвих, дати Своему впертому, невіруючому народові ще один доказ того, що Він справді є “воскресіння і життя”. Він не хотів полишати всяку надію щодо народу, бідних, заблудлих овець дому Ізраїлевого. Його серце розривалося через їхнє нерозкаяння. У Своїй милості Він мав намір дати їм ще один доказ того, що Він є Відновитель, Той, Хто один лише може вивести на світло життя й безсмертя. Це мало бути доказом, якого священники не могли б перекрутити. Ось чому Він зволікав іти до Віфанії». *The Desire of Ages*, 529.

Він забарився, щоб дати їм ще один доказ того, що мав силу повертати мертвих до життя.

Це вінцеве чудо, воскресіння Лазаря, поклало Божу печать на Його діло та Його домагання божественності.

Під час Північного крику Господь піднімає мудрих дів. Це є ілюстрацією процесу запечатання. Міллеріти були запечатувані, даючи ілюстрацію запечатання 144 000.

Урок Лазаря полягає в тому, що Христос може взяти того, хто мертвий через переступи й гріхи, і привести його до життя.

У розповіді про Лазаря Христос визначає смерть як сон.

Усі вони сплять. Він бариться. Він воскресить Лазаря, ожививши їх і поклавши на них Свою печать. Це Його увінчувальне чудо.

У нашій історії, коли Він запечатує 144 000, Він підносить їх як знамено.

Захарія говорить, що той прапор — як коштовності в короні. Це Його вінчальний акт.

З розлиттям і відкриттям істини в міллеритській історії час зволікання позначає той момент, коли Господь відкриває істину. Драбина, по якій ангели сходять і зходять, є місцем, де відбувається процес запечатання.

Тріумфальний вхід і північний крик

Тепер ми звернемося до Тріумфального в'їзду. Зверніть увагу, до чого Сестра Вайт уподібнює Тріумфальний в'їзд у «Дусі пророцтва», том 4, сторінка 250.

«Опівнічний крик був поширюваний не стільки через доводи, хоч доказ із Писання був ясний і незаперечний. Його супроводжувала спонукальна сила, що зворушувала душу. Не було ні сумніву, ні вагання. Під час тріумфального входу Христа до Єрусалима народ, що зібрався з усіх частин краю на свято, стікався на Оливну гору, і, приєднуючись до натовпу, який супроводжував Ісуса, люди переймалися натхненням тієї години й допомагали підносити вигук: “Благословенний Той, Хто йде в Ім'я Господнє!” [Matthew 21:9.] Так само й невіруючі, які сходилися на адвентистські зібрання — дехто з цікавості, а дехто лише для насмішки, — відчували переконливу силу, що супроводжувала звістку: “Ось, іде Жених!”»

Тріумфальний в'їзд являє собою Опівнічний крик.

Прочитаймо, що говорить сестра Вайт про Тріумфальний вхід у The Youth's Instructor від 21 лютого 1901 року.

Час входу Христа до Єрусалима був найпрекраснішою порою року. Оливна гора була вкрита зеленню, а гаї красувалися розмаїтим листям. З околиць, що оточували Єрусалим, багато людей прийшли на свято з палким бажанням побачити Ісуса.

Чому? Бо вони почули про Лазаря.

Найвеличніше чудо Спасителя, коли Він воскресив Лазаря з мертвих, справило на народ дивовижне враження, і велика та сповнена захвату юрба зібралася до місця, де перебував Ісус.

Отже, Він перебуває в Віфанії перед Триумфальним входом.

Це стосується часу зволікання.

Коли вже минула половина післяполуденного часу, Ісус послав Своїх учнів до села Віфагії, кажучи: «Ідіть у село, що перед вами, і відразу знайдете прив'язану ослицю, і з нею осля; відв'яжіть їх і приведіть до Мене. А коли хто-небудь скаже вам щось, скажіть: Господь має в них потребу; і він негайно відпустить їх».

Це був перший раз упродовж Його служіння, коли Христос погодився їхати верхи, і учні витлумачили це як знак того, що Він ось-ось виявить Свою царську силу й владу та посяде Своє місце на Давидовому престолі. З радістю вони виконали це доручення. Вони знайшли осля, відв'язали його й привели до Ісуса, Який сів на нього. Коли Ісус сів на тварину, повітря сповнилося вигуками хвали й тріумфу. Він не мав жодної зовнішньої ознаки царської гідності, не був одягнений у державні шати, і за Ним не йшли воїни. Але Його оточував натовп, збуджений очікуванням. Він щойно воскресив мертвого. Народ думав, що Він іде, щоб стати Спасителем Ізраїлю. Хто були ці люди?

«Багато хто тішить себе думкою, що година визволення Ізраїлю вже настала. У своїй уяві вони бачать римське військо розсіяним і вигнаним з Єрусалима, а юдейський народ — знову вільним від ярма гнобителя. Із уст в уста переходить запитання: “Чи не цього часу знову відновиш Ти царство Ізраїлеві?” Багато хто в цьому натовпі пригадує слово пророка: “Радій вельми, дочко Сіону; викликуй, дочко Єрусалиму: ось Цар твій іде до тебе: Він праведний, і спасіння в Ньому; покірний, і їде на ослі”. Кожен прагне перевершити іншого у відповіді на пророче минуле. Вигук відлунює з гір і долин: “Осанна Синові Давидовому!” — Опівнічний крик — “Благословенний, Хто йде в Ім'я Господнє; осанна на висотах”».

У тій процесії не було чути ні жалоби, ні голосіння. Попереду йшли ті, що колись були сліпими, але чії очі були зцілені Сином Божим.

Хто йде попереду? Ті, що колись були лаодикійцями.

Вони тіснилися до Ісуса, тоді як той, кого Він воскресив із мертвих, вів тварину, на якій Він їхав. Ті, що колись були глухі й німі, а тепер uzдоровлені, допомагали підносити радісні осанни. Криві, які тепер ходили, ламали пальмове гілля й розстеляли його на Його шляху.

Прокажений, колись відлучений від суспільства, був там, очищений силою Спасителя. Він стелив свою одягу на шляху Спасителя, вигукуючи: «О дякуйте Господеві, бо Він добрий, бо навіки Його милість».

Там був і зцілений біснுவатий, тепер при здоровому розумі, додаючи своє свідчення: «Господь учинив мені велике, чим я тішуся».

Там були й ті, кого повернено з мертвих, прославляючи Його. Вдова й сирота звіщали про Його дивні діла. Малі діти, ті, що були зцілені від хвороб, і ті, кого повернуто з могили, встеляли путь Відкупителя пальмовим віттям і квітами.

Отже, Ісус перебуває в Домі Бідних, вказуючи на Час Зволікання.

Чому? Тому що Він ось-ось виляє Свого Святого Духа й відкриє їхнє розуміння, маючи на увазі Опівнічний крик.

У цій історії Він приходить як Цар, ідеться про 22 жовтня 1844 року. Чи приходить Ісус, щоб одержати царство, 22 жовтня 1844 року? Так.

Це Триумфальний вхід, і є ті, хто звістять Опівнічний крик.

Хто ці люди? Це ті, кого преобразила сила Христа.

Звістка про праведність Христа, про Його силу змінити нас із сліпих на зрячих, із мертвих на живих, із прокажених на чистих, міститься в історії Триумфального входу, що прообразує Опівнічний крик. Що несе цю звістку?

На чому їде Христос? На ослі. Саме Послання Ісламу несе послання Христової праведності.

У 1840 році наділення Першої ангельської звістки силою було пов'язане зі стриманням ісламу. Перша звістка веде до Другої звістки; їх неможливо відокремити.

Перша вістка несе Другу вістку.

Перша вістка була підтверджена, коли іслам був стриманий, на виконання пророцтва. Це підтвердження надало сили вістці першого ангела й привело до того, що протестанти зачинили свої двері перед нею.

Зачинення дверей протестантськими церквами було відкиненням Звістки Ісламу.

Історія міллеритського руху є прообразом нашої історії.

Звістка про Христову праведність у час запечатання 144 000, коли Господь виливає Свого Святого Духа й відкриває Писання лаодикійцям і прокаженим адвентизму, знову переноситься ослом — Звісткою Ісламу.

Улітку й восени 1844 року було проголошено: «Ось, Жених іде». Тоді виявилися два класи, представлені мудрими й нерозумними дівами: один клас, що з радістю споглядав на явлення Господа і старанно готувався зустріти Його; інший же клас, який, перебуваючи під впливом страху й діючи з пориву, задовольнився теорією істини, але був позбавлений благодаті Божої. У притчі, коли прийшов жених, «готові увійшли з ним на весілля». Прихід жениха, про який тут ідеться, відбувається перед весіллям. Весілля означає прийняття Христом Свого царства. . . . Велика боротьба, 427

Триумфальний вхід — це прихід Царя. 22 жовтня 1844 року Він приймає Царство. Це і є Триумфальний вхід.

Саме в цей період часу обидва класи запечатуються на свою долю.

Проголошення: «Ось, Жених іде», влітку 1844 року спонукало тисячі очікувати негайного прихестя Господа. У призначений час Жених прийшов не на землю, як

сподівався народ, а до Стародавнього Днями на небі, на шлюб, для прийняття Свого царства. «І ті, що були готові, увійшли з Ним на шлюб; і двері» — що? — «зачинилися». Вони не мали бути особисто присутніми на шлюбі; бо він відбувається на небі, тоді як вони перебувають на землі. Послідовники Христа мають «чекати свого Пана, коли Він повернеться з весілля». Луки 12:36. Але вони мають розуміти Його служіння і вірою йти за Ним, коли Він входить перед Бога. Саме в цьому значенні про них сказано, що вони входять на шлюб». Велика боротьба, 427.

Біблійні посилання на час зволікання

Кілька місць Писання висвітлюють час зволікання. Ми швидко розглянемо їх і завершимо висловом сестри Вайт.

Коли ж барився жених, задрімали всі й поснули. Матвія 25:5.

Саме тут, 22 березня 1844 року, мається на увазі час зволікання.

22 березня 1844 року не є передбаченням біблійного пророцтва. Це дата, яку міллеріти неправильно зрозуміли, але вона спричинила перше розчарування і позначила час зволікання.

Писання не стверджує, що Бог спричиняє час зволікання. Його породжує нерозуміння людей: «Хоч видіння й забариться, чекай його, бо воно не забариться, воно не говорить неправди».

Блаженний той, хто чекає й досягне тисячі трьохсот тридцяти п'яти днів. А ти йди своїм шляхом аж до кінця; бо спочинеш і станеш у своєму жеребі наприкінці днів. Даниїл 12:12–13.

Це можна прочитати двома способами. У будь-якому разі:

Блаженний той, хто чекає, і блаженний той, хто дійде до 1335. А ти йди своєю дорогою аж до кінця; бо спочинеш і станеш на свою долю при кінці днів.

Благословення осягнення 1335 — це не лише досягнення кінця часового пророцтва. На схемі 1335 закінчуються в 1843 році. Благословення полягає не лише в завершенні пророцтва, але й у переживанні часу зволікання. Благословення настає між Часом зволікання та 22 жовтня 1844 року. Саме тут вам належить чекати. «Блаженний той, хто чекає».

Тому Господь і зволікатиме, щоб помилувати вас; тому Він і піднесеться, щоб змилосердитися над вами; бо Господь є Бог правосуддя: блаженні всі, що на Нього уповають. Ісаї 30:18.

Очікування триває від часу зволікання до 22 жовтня 1844 року. Якщо ви чекаєте на Нього, ви будете благословенні.

Бо видіння ще на визначений час, але наприкінці воно промовить, і не обмане; хоч би й забарилося, жди його, бо воно неодмінно прийде, не спізниться. Авакума 2:3.

Саме непорозуміння міллеритів спричинило час зволікання. Видіння призначене на визначений час — 22 жовтня 1844 року. Воно не забариться, але вам здаватиметься, що воно зволікає, через непорозуміння.

Чи Господь задумав це непорозуміння? Так. Сестра Вайт так говорить.

Господь спричинив це непорозуміння через Схему 1843 року. Вільям Міллер сказав, що він ніколи не стверджував остаточно 1843 рік, але в 1843 році брати просили його вилучити «якщо» й позначити 1843 рік як дороговказ. Сестра Вайт каже, що це пророчий дороговказ, сповнення Авакума 2. Цей дороговказ, догматично позначаючи 1843 рік, спричинив час зволікання.

«Блаженні очі, що бачили те, що було побачене в 1843 і 1844 роках. Звістка була дана. І не повинно бути жодного зволікання в повторенні цієї звістки, бо ознаки часу сповняються; завершальна праця має бути виконана. Велике діло буде звершене за короткий час. Незабаром, за Божим призначенням, буде дана звістка, яка розростеться в гучний крик. Тоді Даниїл стане на свою долю, щоб дати своє свідчення». Manuscript Releases, volume 21, 437.

Зверніть увагу на Даниїла 12:12–13: «Блаженний, хто чекає й досягне тисячі трьохсот тридцяти п'яти днів». — «Блаженний, хто дійде до 1335. Блаженний, хто дійде до 1843», — це 12-й вірш.

Вірш 13:

А ти йди своїм шляхом аж до кінця; бо спочинеш і станеш у своєму жеребі наприкінці днів. Даниїл 12:12–13.

Сестра Вайт пов'язує разом вірші 12 і 13, кажучи, що благословення 1335 сповнюється у 1843 і 1844 роках. Ідеться не про певний момент часу, а про тих, хто очікує Тріумфального входу Христа в Єрусалим, розпізнає ангелів, які сходять і піднімаються драбиною, і входить у завіт із Господом, коли Він дає їм дві таблиці завіту.